

תת"ע 2156/03/16 - סוטטאו וורקו נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

תת"ע 2156-03-16 מדינת ישראל נ' וורקו סוטטאו
תיק חיצוני: 52210052081

בפני	כבוד השופטת רות וקסמן
המבקש	סוטטאו וורקו
נגד	
המשיבה	מדינת ישראל

החלטה

לפני בקשה לביטול פסק דין אשר ניתן ביום 17.3.16 בהעדר התייצבות המבקש, ובו הורשע המבקש בעבירה של נהיגה כשרישיון הרכב פקע תקופה העולה על שישה חודשים, בתאריך 21.10.13, ונגזרו עליו קנס בגובה 1400 ₪, פסילה בפועל לתקופה של 3 חודשים ופסילה על תנאי לתקופה של 3 חודשים למשך 3 שנים.

המבקש נשפט בהעדרו לאחר שהוזמן לדיון בעצם חתימה על שולי ההזמנה לדין וכתב אישום, אך לא התייצב.

טענות הצדדים

המבקש טען כי הוא נשוי ואב לילדה, כי יש לו קשיים כלכליים ואין לו עבודה ומקצוע אחרים וביקש מבית המשפט להתחשב בו ולהחזיר לו את רישיון המלגזה.

ב"כ המשיבה התנגדה לבקשה מן הטעם שהמבקש הוזמן כדין לדיון בעניינו, אך לא התייצב ואף לא שלח בקשת דחייה. לפיכך, אין לו אלא להלין על עצמו.

דיון והכרעה

סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "החוק"), קובע את אמות המידה המנחות את ביהמ"ש בבואו להחליט בבקשה לביטול פסק דין. הסעיף קובע שני טעמים, שאינם מצטברים, המצדיקים ביטול של פסק דין: קיום סיבה מוצדקת לאי התייצבות הנאשם למשפטו או לחילופין גרימת עיוות דין לנאשם כתוצאה מאי ביטול פסק הדין.

ברע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל נקבע כי: "בשלב זה ניצב המבקש לפתחו של בית המשפט כאשר

מבוקשו הוא לקבל "כרטיס כניסה" לקיום חוזר של הליך שהתנהל לכאורה כדין והסתיים. על המבקש מוטל אפוא הנטל לשכנע את בית המשפט כי מתקיימים טעמים המצדיקים את הנעת גלגלי המערכת מחדש".

א. בחינת סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש

המבקש לא העלה בבקשתו כל טענה המתייחסת לסיבה בגינה לא התייצב לדיון.

למבקש ניתן יומו בבית המשפט, אולם המבקש מטעמים השמורים עימו בחר שלא להתייצב לדיון, ולוותר הלכה למעשה על יומו בבית המשפט.

מכל מקום, משלא הייתה התייצבות מטעמים הנעוצים במבקש, לא יכול הוא לטעון שלא ניתן לו יומו (ראה: רע"פ 9142/01 סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל).

ב. בחינת גרימת עיוות דין

המבקש לא השמיע בבקשתו כל טענות ממשיות ביחס לעבירה בגינה הורשע ולא העלה כל טענת הגנה. אין בטענות שהעלה המבקש ביחס למצבו הכלכלי כדי גרימת עיוות דין.

בע"פ 4808/08 מדינת ישראל נ' שרון מנחם נקבע כי: "... בקשה לביטול פסק דין אין להגיש באופן סתמי וללא ביסוס הטענות המועלות בה. כפי שנקבע בעניין איטליא על המבקש להעלות בבקשתו לביטול פסק הדין את כל טענותיו, כולל אסמכתאות להן ותצהיר מטעמו התומך בבקשתו, ככל הנדרש. בית המשפט המעיין בבקשת הביטול מוסמך לדחותה על סמך האמור בה בלבד; כך ייעשה בוודאי אם הטענות אינן מאומתות והבקשה אינה מגלה עילה לביטול פסק הדין".

יתרה מכך, לא מצאתי כי ייגרם למבקש עיוות דין בענישה שהוטלה עליו, וזאת נוכח העבירה המיוחסת לו ועברו התעבורתי ביחס לוותק נהיגה קצר יחסית. המבקש נוהג משנת 2010 ולחובתו 3 הרשעות קודמות, בהן הרשעה בגין עבירת נהיגה בשכרות משנת 2015.

לאור האמור לעיל, בניגוד לדעת המבקש, ובהעדר טענת הגנה ממשית לגופו של עניין, לא נראה כי קיים חשש כלשהו לעיוות דין, ולכן הבקשה נדחת.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, ג' סיוון תשע"ו, 09 יוני 2016, בהעדר הצדדים.